

[Pürschel.]

forslagene til den almindelige Del og skal gaa over til den specielle Del, som jeg haaber at kunne komme noget hurtigere igennem.

Paa Statsforbrydelsens Omraade er der ved Imødekomsten fra Ministeriet og Regeringspartierne naaet Enighed om i en lang Række af Tilfælde at forhøje Strafferammernes Maksimum. Det skal jeg ikke dvæle nærmere ved. Der er i øvrigt af Mindretallet under Nr. 2 paa en Række Punkter stillet Ændringsforslag om at føre Affattelsen tilbage til Lovforslaget af 1928, saaledes Ændringsforslagene Nr. 85, 89 og 90, som alle tager Sigte paa den Mulighed, at Danmark kan have en Forbundsfulde under krigerske Forviklinger, hvilken Mulighed ikke anerkendes af Flertallet, som derfor altsaa ikke ønsker at have disse Bestemmelser. Jeg skal herom henvise til, hvad jeg sagde ved Lovforslagets første Behandling.

Ændringsforslag Nr. 92 giver en efter vor Mening mere praktisk Affattelse af § 105, men jeg skal i øvrigt ikke opholde mig nærmere derved.

Ændringsforslag Nr. 93 er for saa vidt interessant og burde maaske have været nævnt blandt de betydeligere, der fremhæves i Indledningen til hele Betænkningen. Det er det første Spor i dansk Straffelovgivning af, at vi er Medlem af Folkenes Forbund. Formuleringen, saaledes som den staar her, er Udenrigsministeriets. Der var fra visse Sider i Udvalget Ønske om paa Grundlag af Kellogg-Pagten at gaa endnu videre, at forbyde enhver Ophidselse til Krig, men Resultatet blev altsaa, at man slog sig til Ro med det, der foreligger her.

Under Nr. 101 og 102 stilles der af Mindretallet under Nr. 2 Ændringsforslag om Straf for den, der paa usømmelig Maade forstyrrer Ligfærd, og for Blasfemi. Det sidste er naturligvis ulige vigtigere end det første. Naar disse Ændringsforslag ikke har vundet Tilslutning fra hele Udvalget, er det naturligvis ikke, fordi Flertallet ikke mener, at disse Handlinger er dadelværdige, men nærmest, tror jeg — for den første Bestemmelse ganske afgjort —, fordi man mener, det danske Folk nu staar paa et saadant Kulturtrin, at Straffebestemmelser paa dette Omraade er overflødige. Vi er fra Mindretallets Side ikke enige heri og mener navnlig, at en Straf for Blasfemi er paakrævet. Blasfemi tjener jo ikke noget fornuftigt Formaal, og der er derfor Grund til at ramme det. Man kunde maaske befrygte, at der under Paa-virkning fra den systematiske, officielle, russiske Blasfemi kunde komme Udløbere

her, som vilde kunne være meget utiltalende, og som maaske kunde holdes nede, hvis man havde disse Bestemmelser. At Forslaget skulde rumme nogen Fare for Ytringsfriheden, er der ikke nogen, der tror. Jeg vil haabe, at Forhandlingernes Tid paa dette Punkt ikke er forbi endnu.

§§ 155 og 156 har som Følge af en Enighed, der opnaaedes i Foraaret (se Ændringsforslagene Nr. 187 og 188 i Beretningen fra det daværende Udvalg), faaet en Tilføjelse om, at Straffebestemmelser for Forsømmelighed i offentlige Hverv ikke omhandler Hverv, hvis Udførelse hviler paa offentligt Valg. Det vil jo let forstaas, at Paatale af Pligtforsømmelse f. Eks. som Rigsdagsmand, ikke egner sig til strafferetlig Forfølgning. Og det samme gælder kommunale Hverv. Det volder allerede nu paa Grund af det økonomiske Ansvar, der i den sidste Tid adskillige Gange er konstateret Landet over, Vanskeligheder at faa egnede Folk til at paatage sig Hvervet som Medlem af Kommunalbestyrelserne, og Straffebestemmelser for Forsømmelighed i Hvervets Varetagelse vil sikkert forøge Vanskelighederne. Man var paa den anden Side indenfor Udvalget enig om, at visse grove Pligtforsømmelser burde kunne rammes, og man enedes da om den Bemærkning, der findes i Betænkningen Side 26, om, at Spørgsmaalet skal overvejes ved Loven om Landkommunernes og Loven om Bykommunernes Styrelse. Jeg henleder det paagældende Udvalgs Opmærksomhed herpaa.

Bag Ændringsforslag Nr. 109 ligger der lange og vanskelige Forhandlinger. Det drejer sig om Straffen for Betleri. Saaledes som Forslaget nu er affattet, giver det Mulighed for, tror jeg, at ramme praktisk talt alle de Betlere, som der virkelig er Trang til at ramme. Det er navnlig Tvangsbetlere, man ønsker at kunne ramme og frygter ikke at kunne ramme efter Lovforslaget, som det foreligger. Jeg tror, at det nu vil være muligt, saa vist som det nu er meget sjældent, om det overhovedet nogen Sinde sker, at Tvangsbetleri udøves af Personer, der ikke tidligere er straffet.

Under Nr. 111 stilles der af Flertallet under Nr. 5, altsaa Socialdemokrater og Radikale, et Ændringsforslag, hvorefter Virksomheden som Privatdetektiv kan straffes, naar der finder Udforskning af Privatlivet Sted, dog ikke naar det vedkommer det almindelige Erhvervsliv. Kreditoplysningsbureauer rammes altsaa ikke af denne Bestemmelse. Vi har fra Mindretallets Side